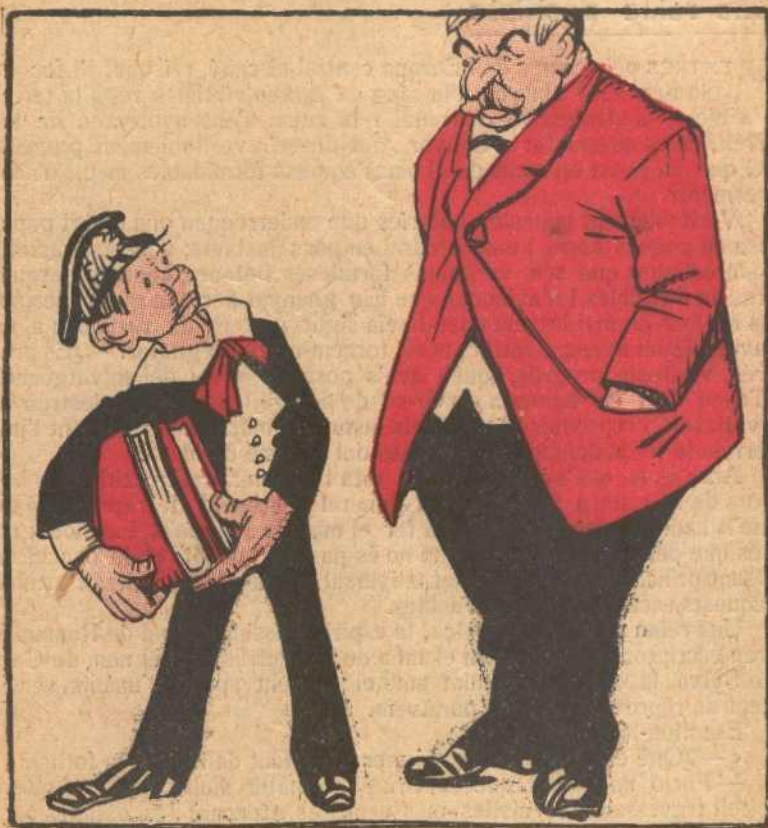

EN PATU FETC

- Quin any estudies, Pepet, ara, del Batxillerat?
—El segon any.
—Doncs l'any passat, a pesar de què'l teu pare deia que eres un dropo, te devien aprobar.
—No, senyor, no; és el segon any que estudio..... el primer any del Batxillerat.

Una reina pacifista

MENTRES pels camps de l'Europa central el canó retona, i'l foc de la fuselleria aixorda, i la sang de tantes víctimes rega la terra, i la mort, la destrucció, l'incendi i la ruina s'ensenyoreixen de tot arreu, un es pregunta: — Senyor ¿pot dir-se'n veritablement progrés, del que ha posat en mans dels homes aquests formidables medis d'anoreament?

Veritablement aquestes bateries que enderroquen una ciutat poblada en poques hores i una catedral en pocs instants; aquests vaixells poderosíssims que son veritables forteses flotants; aquestes esquadres de dirigibles i d'aviadors que han guanyat per a la guerra les soles regions on mai la santa pau havia sigut pertorbada, responen a un pavorosíssim avenç científic; però, tornem-nos a preguntar: — ¿Es progrés, veritable progrés, aquell que's posa al servei del selvatgisme? ¿Tenen dret els homes a servir-se de la civilització per a destruir la civilització i reproduir l'esclat dels instints primitius, entronitzant l'imperi de la força damunt de les runes del reialme del dret?

Això és lo que's pregunta ara tota l'humanitat escruixida dels horrors de la guerra actual, en un general sentiment de reprovació de que'ls homes se serveixin per a fer el mal de lo que'ls fou donat no més que per a complir un fi, que no és pas, certament, el de conculcar el sant principi de la germanat universal amb aquestes lluites terribles i aquests esclats d'odis formidables.

Una reina ha sigut, la dolça, la espiritualíssima Isabel de Rumania, gran escriptora coneguda en el món de les lletres amb el nom de Carme Sylva, la que ha formulat amb el següent apòlec l'unànim sentiment de reprovació de què parlàvem.

Escolteu-lo.

« — ¿Què és lo que forges, daguer, amb tant dalit vorà la fornal?

— Forjo un coltell que servirà per a matar molts homes. Aquest coltell travessarà les malles més espesses, trencarà les ossades més dures, enfonsarà els cranis més forts, perquè l'he trempat set vegades amb aiga freda.

— I aquest altra ferro llarc que s'enrogeix a la fornall ¿quín serviment penseu donar-li, daguer?

— El barrejaré amb una altre làmina a l'acer per a fer-ne una espasa.

— I aquesta espasa ¿serà tal volta per a protegir els febles, per a llibertar als humils, per a batre'ls tirans?

— No; aquesta espasa la cenyirà un cavaller, per a oprimir al feble, per a humiliar al pobre, per a ferir al mig del cor a quí senti bategar en el seu els sentiments de bondat i de justícia, que'l Déu fet home, va venir a predicar entre'ls homes.

— ¡Maleïda siga la teva tasca, forjador, maleïts els teus esforços que no més s'esmersen en fabricar la mort! Que la terra és negui a nodrir el teu cos, que l'aire no refresqui la teva boca aixuta si segueixes en aquesta tasca afrosa.

La naturalesa va donar-te el ferro i l'acer per a fer-ne arades per a obrir la terra i fer-la feconda; per a fer ponts i màquines, i escursar les distancies i juntar els abismes que separen als homes.

Treballa, forjador, treballa; però treballa per a la vida, no per a la mort. No s'escarracin les teves mans, ni s'esmerci el teu enginy fent artefactes homicides, sino aparells que donguin impuls a la vida.»

¡Com esdevenen plenes de sentit aquestes paraules de la humanitària sobirana, mentres els canons usurpen pels camps de conreu el lloc de les arades, i les terres que esperaven les fecondants plujes tardorals rebroten amb la sang de milers i milers de víctimes!

ABECÉ

El grill

FAULA

*Dedicat a la meva nevoda
Elena Ramirez i Muro.*

Un pobre grill, confós entre l'hervei en flor, contemplava enbadalit una vistosa papellona que volatejava per la prada. L'insecte alat lluita sobretot més vius colors; l'atzur, la porpra i l'or, es confonien en les seves ales. Jove, esplendent, saltava de flor en flor, xuclant-les y deixant-les més belles.

— ¡Ah!—deya el grill.—¡Que'n son de diferents la meua sort i la seva. Per ella, Dama Natura ho feu tot: per mi res. No posseeixo cap talent; figura, encara menys. Ningú té compte de mi, ¡ni tan sols saben

que existeixo! Per viure aixís, més valdria ser mort.

Mentres aixís parlava, arribà a la prada una gran colla de nois; de sobte es fixen en l'esplendent papellona i heu's-els-aquí tots corrents darrera d'ella. Barrets, mocadors, boines, tot serveix per a aconseguir-la. Aviat cau pressonera en llurs mans. L'un l'agafa per l'ala, un altre pel cos; arriba un tercer i s'apodera del cap. ¡Pobra bestioleta! ¡No eren menester tants esforços per a matarla.

¡Oh! ¡oh! digné el grill al veure-ho. —No ens queixem. ¡Costa molt car això de lluir al món! ¡Com me la estimaré, des d'ara, la meua caseta fonda.

Per a viure felissos, vivim ignorats.
EDUARDO FERNÁNDEZ

Les desventures den Picapinyes

Distingida relació

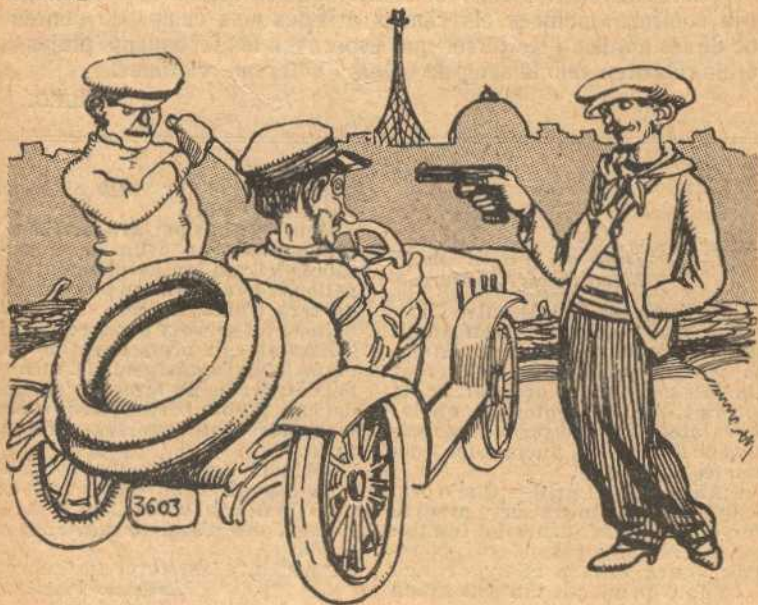
NO podia queixar-se en Picapinyes de la forma en que li anaven els negocis.

Amb els diners que li havien donat com a premi de velocitat, estava més content que un gos amb un tall, i tot eren penes per a arribar aviat a un lloc on parlessin un idioma comprensible.

Ningú podria dir els mils kilòmetres que va fer en Picapinyes. Com que la felicitat diuen que té ales i ell era feliç, no és d'estranyar que correués tant.

Per fi, un vespre, anant per una carretera solitaria, vegé al lluny les resplandors d'una gran ciutat. Donà tota la velocitat per a arribar-hi més depressa, però, tot d'una, els reflectors del automòbil descobriren un obstacle en mig de la carretera.

Per prudència, disminuï la marxa i arribà fins allí amb precaució. Tant bon punt hi fou, dos homes s'alçaren del mig de la carretera saltant al demunt den Picapinyes encarant-li l'un un ganivet, l'altre una browning.

— *L'argent ou la vie!*

Encara que li varen dir en francès, bé prou que'ls va entendre, i més encara al veure el posat d'aquells dos lladregots. — Això son apatxes — va exclamar en Picapinyes.

I com qu'ell havia vist en un teatrot del Paral·lel a Barcelona, alguns espectacles en els que hi figuraven apatxes, se li va ocórrer jugar el tot pel tot, i abans de rendir-se volgué provar com li sortiria l'estratagema.

De bones a primeres, en lloc de respondre a l'intimació dels apatxes, en Picapinyes se'ls mirà burlescament i esclatà a riure:

— Ja, ja, ja, ja.

Els dos apatxes se miraren sorpresos.

— *Qu'est ce que celà veut dire?*

— Vol dire que jo també soc dels vostres — respongué en Picapinyes. — Jo soc molt més apatxe que vosaltres, i si no us torneu a embutxacar tot seguit aquestes eines, us ruixo amb el líquit corrossiu que porto amagat dessota la llengua i amb una escupinada us deixo al siti.

Encara no varen sentir aquestes paraules, els apatxes plegaren les armes, però dubtant encara un xic de la paraula den Picapinyes, varen dir-li:

— ¿Veiam com ho demostres que ets un apatxe?

— Molt senzill. De primer ho demostraré clavant-vos l'anunciada escupinada corrosiva...

— No, no. No cal aquesta prova! — esclamaren a l'instant els apatxes esglaiats.

I raó que tenien d'esverarse.

Per si'ls meus pacients lectors no ho sabien, els hi diré que entre'ls apatxes s'usa aquest sistema de l'àcit corrossiu. Agafen una bomba d'«El Siglo» o del *Louvre* i un cop desinflada, omplen d'àcit la bossa que queda.

Amb una certa habilitat que ells tenen, se posen a la boca la bombeta, tan ben dissimulada que ni de parlar els priva, i aixís quan els convé, apreten la bombeta amb el paladar, deixant sortir el canonet a fora, i llensant amb furia un raix del terrible àcit que inutilitza completament al personal receptor.

Per això en Picapinyes, que sabia aquest sistema, d'haver-ho sen-

tit contar, va aprofitar-ho per a tenir a ratlla als atrevits apatxes.

— També puc provar que soc apatxe, ballant el cèlebre ball dels apatxes — afegí en Picapinyes.

— *C'est bien!* — respongueren ells entusiasmats.

I en Picapinyes, saltant de l'auto, començà a ballar a la llum dels reflectors, fent cada contorsió que feia trencar de riure. S'encongia d'espatlles, i ballava de puntetes, tot això amb la gorra ben enfonzada, que fà molt apatxe, i'l coll de la americana alsat, que també és característic del poc recomanable gremi.

— No és ben bé això, però no està mal— digueren els apatxes.

— ¡Cóm que no es això! — exclamà en Picapinyes, fent el cor fort per por de que 'l descobrissin.

— No, home; això no és el nostre ball.

— Ui que n'esteu d'enrederits. Aquest ball és el que ara ha sortit i fà pocs dies que's balla i per això no'l coneixeu.

— Doncs ens l'hauríes d'ensenyar. Mira, lo que podem fer es anar cap a la *Chapelle* (barri dels apatxes) i't presentarem al nostre Club, i allí podràs ballar i aixís l'aprendrem.

La solució no feu molta gracia a en Picapinyes però no tingué més remei que acceptar la proposició, i ell mateix s'encarregà de conduir als dos apatxes al Club, en automòbil.

Ja veureu, la setmana entrant, lo que succeí.

J. M. F.

Versos de riure

Les coses al seu punt

El rector d'una parroquia de certa vila rural, qual nom are no recordo encara que tant li fa, va baixar a Barcelona amb el fi d'encarregar una figura de talla de Sant Pere Regalat destinada a venerar-se en l'altar més principal. Quan fou que l'imaginaire tingué ja enllestit el Sant, el rector volgué admirar-lo i va quedar-ne prendat, perquè era una obra perfecta

com no ho podia pensar.

— ¡Es magnífica l'imatge! —

va dir-li boca-badat.

— ¿Li sembla bé?

— De primera;

I ara diguim: — ¿Quàn valdrà?

— Dos cents duros— Feu l'artista;

però semblant-li observar

que'l rector, trobant-la cara,

hi arrufava un xic el nas,

va afegir: — Ha de fixar-se

amb el molt treball que hi ha,

amb la perfecció de l'obra...

— Si, senyor; ja m'hi he fixat;

l'imatge'm sembla molt bona

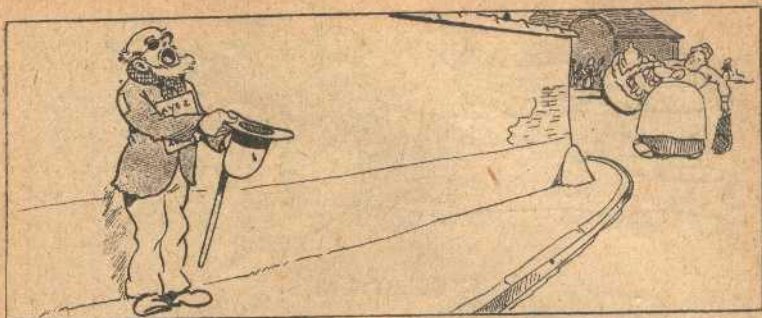
però el preu un xic massa alt;

en un mot: que és un Sant Pere

que res té... de *Regalat*.

NYIC

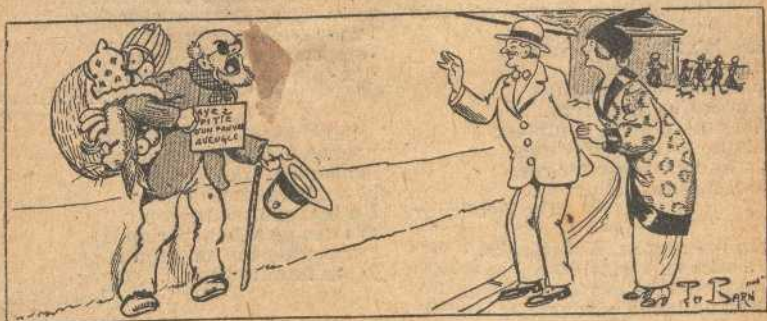
LA HISTORIETA A L'ESTRANGER

Una gracia de caritat per un pobre ceguet que no té res per menjar avui.

—Teniu, pobre home, feume el favor de guardar-me aquest sistell mentres jo vaig aquí aprop per un recado.

—Una gracia de caritat per aquet pobret ceguet que no té res per menjar avui.

ENQUESTA III

¿QUINA PROFESSION VOLEU SEGUIR?

(Continuació)

—
El milló ofici per mi
sens dubte serà cuiner,
puig com soc molt fartaner
podré menjar a desdi.
Sols un inconvenient hi há
que quan el dit ficaré
per tastar, em cremaré
pró això aviat passarà.

KUKANEGRA

—
Amb la situació actual
de revolta de nacions,
voldria ser General
i manar mil batallons;
amb ells trovar la victòria
com dient és dit i fet.
enlairant al PATUFET
portant-lo aixís a la Gloria.

FERRAN CARDÚS

—
Ara ja'l tinc ben pensat,
i sense més dilacions,
cap a vendre macarrons
els dematins al mercat.
Nois, si això no us compleix
jo si que no hi puc fer més
puix és clar, sense fer res,
fins el més ric s'aburreix.

UN BOY-SCOUT

—
Em preguntèu. Kukablanka,
quin ofici vull triar,
per a passar bé la vida
i ésser un home com cal.
Com que al mon tot es comedia,

—
penso fer-me comediant,
i guanyar-me les garrofes
fent el paper que'm daran.

JORDI MUNTANER I CASANOVES

—
Barrinant amb atenció
sobre la tercera enquesta
trobo que cap professió
es tan bona com aquesta:
ajudar a no fer res,
menjar bons talls, molt dormir
i tenir sempre diners
per poder-me divertir.

JOAN V. P.

—
L'ofici que esculliré,
per a guanyar-me la vida,
serà fadri rellotgè
que és cosa molt divertida,
puig seguint invents i modes
i rodes sempre arreglant,
és segur que no'm dirán
que no puc anar ni amb rodes.

J. S. RIBAS

—
Servidor, seré escribent,
perque hi tinc gran afició,
i lo demés, francament
ho deixaré en un recó.
Un bon sou voldré tenir.
¿Vostès no saben per què?
Per poguer-me mantenir
jo i la família també.

JOSEP SUÑE

(Seyuirá)

—¡Apa, sigui ben franc amb el seu defensor! ¿Vostè ha comès l'assessinat?
—Jo no. ¿I vostè?

Històric

Fà poc temps, un mes ha fet,
que molts pagesos anaren
a trobà el senyor rectò
perquè els lliurés de debó
dels vents que sempre bufaven.
El senyor rectò amb potencia

i amb ven forta, els contesta:
—Jo sempre sento cantar
amb veu alta i poca ciencia,
an el poble, *ven i ven;*
sembla, doncs, que Déu els sent
i ho compleix amb sa potencia:
ven i ven i ven i ven.

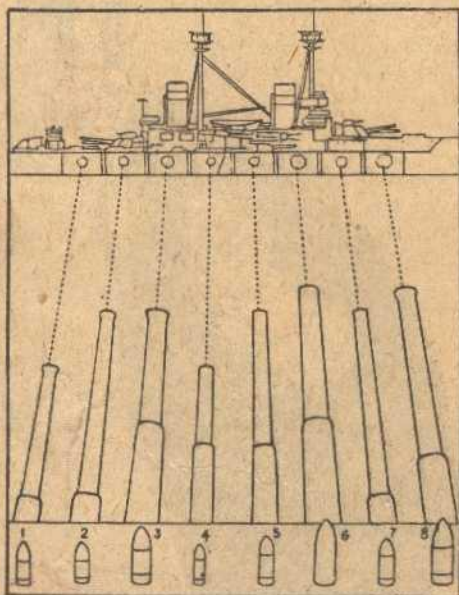
MIGUEL TORELLÓ

En Patufet i la guerra

DE tot lo que s'ha inventat per la defensa i per al atac, per a destruir i per a evitar la destrucció, en aquesta calamitat denominada guerra, l'únic que verdaderament s'ha conseguit amb els anys i els progressos de la mecànica és l'allunyament cada cop més gran dels combatents, col·locant els exèrcits a major distància i evitant-se casi per complet els combats cos a cos, lluita més de feres que de persones.

La causa d'aquest augment de separació entre'ls dos exèrcits en lluita es el major alçament de les armes, es a dir, el que s'hagin trobat medis de que els homes es puguin fer malbé cada dia desde més lluny.

En l'època primitiva es mataven a cops de maça; més tart usaren les ballestes, després les armes de pistó, i últimament aquests armaments tant poderosos que per tot arriben i tot ho atravessen.

Els armaments dels barcos de guerra son els que més gran perfeccionament han conseguit durant aquests últims anys.

Acompanyem un gràfic dels principals canons usats per la marina de guerra de diferentes nacions, les dimensions i alcans de les quals son les següents.

N.º 1. Anglaterra. — Calibre o sigui diàmetre de la bala, 30 centímetres; pes de la bala, 385 kilos; atravessen una planxa d'acer de 29 mil·límetres de gruix a la distància de 2,745 metres.

N.º 2. Anglaterra. — Calibre 30 cm.; pes de la bala, 385 kilos; atravessen una planxa de 22 cm. de gruix d'acer a 9,143 metres.

N.º 3. Anglaterra. — Calibre 33'75 cm.; pes de la bala, 566 kilos; atravessen planxes de 27'50 cm. a 2,745 metres.

N.º 4. Alemanya. — Calibre 275 cm., pes 344 kilos; atravessen una planxa de 21'25 cm. a 9,143 metres.

- N.º 5. Alemanya. — Calibre 30 cm., pès 444 kilos.
N.º 6. Alemanya. — Calibre 35 cm.
N.º 7. Estats-Units. — Calibre 30 cm., pès 385 kilos; atravessen planxes de 27'5 a 8,235 metres de distancia.
N.º 8. Estats-Units. — Calibre 35 cm., pès 634 kilos.

De la Ceca a la Meca

ELS SOBIRANS EN GUERRA'

Recorda un periòdic, prenent oportunitat de l'actual guerra europea, que la majoria de les cases regnants en els països compromesos en el present conflicte, estan unides amb llaços de sang.

En efecte: el rei d'Anglaterra, el czar de Rússia i l'emperador d'Alemanya, son cosins germans; de més a més els dos primers s'assemblen com dues gotes d'aigua.

La mare de l'emperador Guillem, era germana del rei Eduart VII d'Anglaterra, i, per consegüent, tia del rei actual Jordi V. La mare d'aquest, la reina Alexandra i la del czar son també germanes.

Fa cosa de dos anys, que'ls tres sobirans varen trobar-se reunits a Berlín en aplec de família, amb motiu del casament de la filla de l'emperador alemany.

El rey Albert, de Bèlgica, encara que més llunyanament, també està emparentat amb els tres sobirans esmentats. El seu avi era pare del difunt rey d'Anglaterra Eduart VII, essent cosins, i tò vincles de parentesc, aixís mateix, per part de la seva mare, amb la casa Ohenzollern de la qual desceideix l'emperador d'Alemanya.

Decididament, tots plegats fan una família ben avinguda.

LA CRISI DE LA «TOILETTE»

Un diari de París fa la curiosa observació de que d'ensà del començament de les hostilitats, se veuen a París moltes menys barbes grises que abans.

Sia que la gravetat de les circumstàncies hagi fet perdre a molta gent la cura de la seva persona, sia que 'ls que son ja lliures de les obligacions militars temin ser malmirats si passegan pels carrers cares aperentment juvenivoles, els homes sembla que han renunciat ara com ara a les tintu-

res i locions amb que procuraven dissimular l'obra dels anys, i penetrats de la pobra vanitat que tals pràctiques representen en aquests tràgics moments, se presenten als ulls de tothom tal com son.

En quant a les dones encara 's resisteixen a deixar de pintar-se i de restaurar-se amb les potingues de costum, però com que les primeres materies per a la fabricació de la perfumeria van agotant-se de dia en dia i no poden importar-se'n més fins que siga acabada la guerra, no trigarán gaire a haver d'imitar l'exemple dels homes, malgrat per moltes d'elles el coloret i les pomades restauradores sien article de tanta primera necessitat com el pa.

Entre tants mals, alguna cosa de bó havia de tenir la guerra, i és aquesta el restabliment dels furs de la veritat i el renaixement dels drets del temps.

JORDI BUSCA

Recor

de l'Assamblea Marilana a Montserrat

Moreneta, com m'encanta
veure a vostres peus sagrats
tant jovent que no s'espanta
de ser vostres fermes soldats.

¡Oh, Regina Catalana!
escolten als congregants,
i sigueu sa Capitana
perque vagin sempre avant.

N'hi ha que son de vostre terra,
de Valencia, d'Aragò...
i tots junts dalt d'eixa serra
os ne cantan sa cançó.

Cada grupo te sa Creu
i amb gran fè la va seguint,
i per ella lo cor seu
coratjós se va enfortint.

¡Oh Patrona molt aimada!
esteneu sobre eix jovent
vostre amorosa mirada
per que lluiti constantment.

Deu-los sempre la victòria
i omplenau-los de valor
perquè cantin sempre, Gloria,
gloria a Déu nostre Senyor.

J. RANÓN

Plany d'un garri

SENTENCIA A MORT

Estic sentenciat a mort;
tot el poble ja ho pregona,
avui matarem el porc,
com si jo fos per dissort
alguna mala persona.

Jo a ningú he fet cap tort
i veuré dintre una estona
que entrarà dintre la cort
el que m'ha de dar la mort
fingint ser bona persona.

Al pensar-hi'm bat el cor
i ja'l món tant se me'ndona
aveiam, ¿qui és més porc?
el que a mi'm darà la mort
o'l que aquí està en persona?

Si de nom me diuen porc
i truja a la meua dona
per què tot, i sent tan porc
me volen donar la mort?
¿No ho sap? ¿No? Digui... ¿Es dona?
Doncs, perquè ma carn es bona.

CARDÚS

Acudits

ELS COL·LABORADORS D'EN PATUFET

—A quànt aquest esmorzar?

—A tres pessetes cobert. L'altre, examinant la forquilla i cullera, respongué:

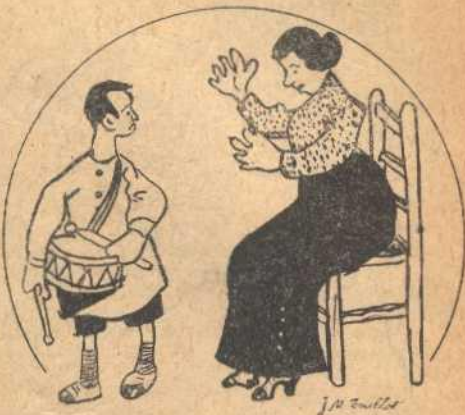
—Prò, escolti, ¿vol dir que aquesta és plata bona... de llei?

JOAQUIM XIRAU

A l'hora de la mort.

Un subjecte, havent sapigut que un seu acreedor es trobava a l'agonia, corregué a sa casa perquè li pagués lo que li devia. El deutor ja moribond li diu: «Deixeu-me morir en pau!» —«Oh! això no, replicà el visitant, tu no moriràs fins que m'hagis pagat».

LLUIS G. BOYER I OLIVERAS

—¿Què fas? ¿No sabs que no pots tocar el timbal quan ton pare dorm?

—Oh, es que si'l toco quan no dorm, em pega.

PER SANT JOSEP

Nen, vina a menjar l'escudella.

—Crema...

—¿Còm, crema! Has de esperar per postres a menjar la crema.

—¿Ja'm portes l'encàrreg, Peret?

—No, senyor; perquè el duro que m'ha donat és fals.

—A veure'l.

—¿Oh! com que era fals me l'he gastat.

CASADEVALL

El metge.—Miri, la seva muller no pot treballar de cap.

L'home.—No'l podem atendre, doctor, perquè és pentinadora.

PERE MARTÍ OLIVET

Bestieses

En Ramón, cert dia va anar a casa d'un sabater a comprar un parell de sabates.

Ramón.—Me son molt petites aquestes sabates.

Sabater.—Això rai; ja es donen.

Ramón.—¿Ah si? doncs deixeu-me'n provar unes altres.

Sabater.—Aquestes valen 15 ptes. i les altres 21 perquè son de xarol.

Ramón.—Qui l'enten, ja fa prou; tan aviat em diu que's donen com que valen 15 ptes.

LLUIS SREVITJE

PER A NOSTRES LECTORES

SEIENT PER A CADIRA DE SALÓ

Havent-se comensat ja de nou les classes als col·legis, segurament que moltes de vosaltres us troveu en el cas d'haver de comensar una labor.

Per aquest motiu avui poden pendre model d'una ben bonica i que jo l'aconsello per a les nenes que son grandetes i tenen afició a brodar amb sedes. Algunes n'hem publicades que heu de tenir present per lo molt boniques i de utilitat, com son: coixins de saló, camins de taulas, towallons, çentres, tapets de piano, etcètera.

A moltes cases acostuma haver-hi a la sala uns tamborets o cadires aussiliars, el seient de les quals ha sigut brodat per les nenes de la casa, sent una satisfacció per elles. En cas que us determinessiu a fer el que teniu per model feu-lo de la següent manera:

La roba que sigui de sati groc; a sota el sati per a que's pugui brodar i estirar mellor cuan sigui col·locat al tambor, s'hi posa un forro blanc de cotó molt clar.

Les quatre roses del grup estan brodades amb combinació de tots els tons de rosa i vermell. Us aconsello que per a matisar les fulles tal com reque-

reix la labor, us guieu amb un quadro que hi hagin roses ben pintades: allí podreu veure com teniu de canviar els tons de seda segons la llum que reb la flor.

En un objecte o quadro que hi hagin roses poden pendre molta idea per les flors y fulles, encara que aquestes últimes son senzilles de fer: hi entren els colors vert fosc i vert clar i alguna mica de granate, per indicar les venes, però molt ben amagat amb el vert fosc. Els troncs seran vert clar, amb les espines granate. Tot això es brodat a l'artistic que de sobres sabeu com se fa, totes les que heu brodat tan sols una mica.

Rosa

El Suplement de En Patufet corresponent al present número publica el setzé folletó de la preciosa noveleta «El rei de les Muntanyes Blaves». Amb aquest suplement es regala el conte complet «La riuada», den Josep M^a. Folch i Torres.

ENDEVINAIRES

Totes les solucions.—P. Camprecios, Manel Ruiz, Vicens Miseda, Vicens Serradó, Claudina Oliver, Agustí Fossas, Lluís Cañas, Carme Jacas, Nativitat Boher, germans Cabanas, Joan B. Boix, Eusebia Subias, Joan Julián, Antoni Mampel, germanes Trián, Cecília Miguel, germans Andrés, Rosa Pueyo, Maria Llaberia, Joaneta Fonoll, Lluís de Camí, Maria Martínez, Maria T. Vernet, Antonia Climent, germans Raventós, Bernat Vernís, Joan Guixens, Jaume Buscarons, Pere Rimblás, Joan Pascual, Aurelia Olivella, Nuria Vilà, Antón Bultá, germans Noguera, germans Sabá, Josep Prat, Josep Gomís, Jaume Terrats, Mercè Carol, Carles Gutés.

Duques solucions.—Josep Monserrat, Marian Lloret, Joan Buscá, germans Fontanelles, Josep M.ª Solà, Cesar Blanco, Pere Sauret, Agneta i Mercès Vilà, germans d'Ossó, germans Sabadell, germans Gimfarré, Josep Ramon, Jaume Munné, Roseta Dorca, Pepet Ferrer, Josep Sabat, Isabel Artigas, germanes Argemi, germans Català, Joaquim Campó, Francisco Torrens, N. Valverde, germanes Carreras, Ramon Vilaginés, Teresa Amat, R. Alós, Francisco Alsina, germans Clavell, Francesc Castañé, Josep V. Rigau, Antón Sans, M. Ballver, Joan Baldrís, Carmeta Barberà, germans Vives.

Una solució.—Ramón Juncás i altres, Jacinto Castier, Josep Girona, Agneta Tort, F. G. Mingall, Francisco Duartes, P. Soler, Ramona i Pepeta, Pilar Soler, Pepeta Meneses, germans Cardellac, G. Bonmati, Llorens Renbrugent, Antoni Roc, Josep Piqué, Lluís Rigol, Mercè Alvares. Catalina Joan Cots, Asunción Palau, Francisco Llopert, Lluís Servitge, Alfons Cera, Antonet Muntané, Miquela Cervera, Joan Galobart, Miquel Armosa, Joan Castany, Valentí Iglesias, Josep Sigondo, Josep Viñals, Domingo Ferreter, Pepet Palomé, Maria Lloret, Manel Mastin, Ramon Juncal, Josep M.ª Bofill.

ENDEVINA, ENDEVINETA

TARJETA

QUADRAT NUMÈRIC

Agneta i M. Mauri

ROMA

Combinar aquestes lletres de modo que s'legeixi el títol d'un drama català i'l cognom de son autor.

ANTONYITA VALLS

Sustituir els punts per xifres que, sumades vertical o horitzontalment, donguin sempre per resultat 20.

SERAFI MARTÍNEZ

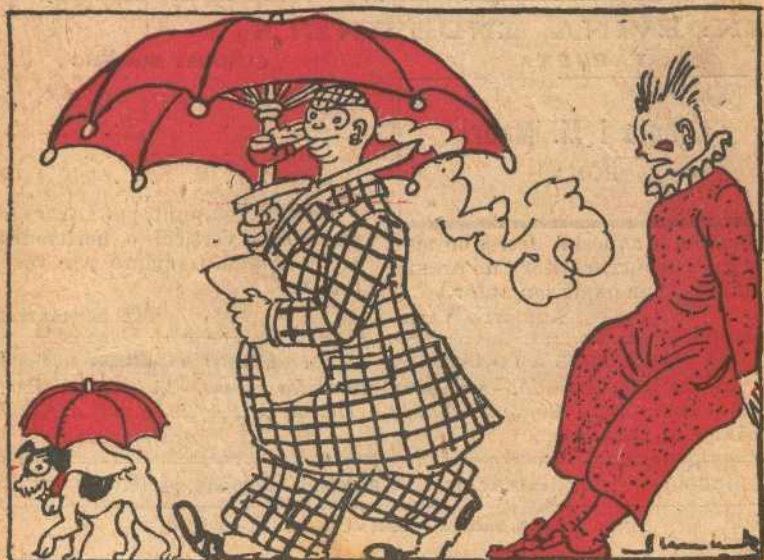
SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Ampolla*.—A l'endevinalla: *La espasa*.—Al acróstic: *Paolo e Francesca, Aida, Rigoletto, Sansón e Dalila, Il Profeta, Faust, Africana, Lohengrin*.

Redacció i Administració : Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

—¿Dius que ets dels Protectors d'animals i atormentes el teu gos embolli-
cant-li la cua amb un drap?

—¡No home, no! ¡Si es un paraigues!